

Quan el treball dóna fruits

Quan se'm va proposar escriure aquest reportatge, gairebé sense voler-ho em va venir al cap una sèrie de records i vivències (res d'estranyar si comptem amb què porto des de la temporada 94-95, això és 8 anys, entrenant aquest equip). Evidentment que moltes coses han passat, la majoria bones, i intentar fer-ne un balanç que càpiga en aquestes pàgines i que no es faci pesat per tots aquells que heu començat a llegir aquestes línies és gairebé impossible. A més, no és bo (excepte en comptades ocasions) viure del passat, així doncs, fem unes breus pinzellades de les anteriors temporades i així entendrem millor com es troba l'equip ara.

Perdoneu-me també si peco d'emocional (qui em coneix sap que no ho sóc massa) quan parli d'aquest equip, però és que també jo he anat creixent com a persona i com a entrenador al seu costat.

Queden ja lluny aquells dies en què jugàvem més que entrenar, en què anàvem als partits per gaudir de cada cistella que fèiem (algun cop, fins i tot, ens havíem quedat sense celebrar-ne cap). La pista poliesportiva de Quart era el punt de trobada dos cops per setmana. Les jugadores (millor dit, les nenes) arribaven a peu de l'escola (de fet, només havien de fer escassament 200 metres) amb el berenar a mig prendre i les maletes penjades a l'esquena.

Poc a poc les nenes es van fer jugadores, començaven a aprendre els fonaments del bàsquet (botar, passar,

Jugadores i tècnics de la temporada 2002-2003 de l'equip cadet femení del Club Bàsquet Quart. D'esquerra a dreta i de dalt a baix: David Casellas (entrenador), Clara Candelario, Judit Jiménez (ja no forma part de l'equip), Laura Oliveras, Estel Mallorquí, Paula Gironès, Isabel Siria (coordinadora i 2a entrenadora ocasional), Yolanda Ortiz, Helena Còrdoba, Natàlia Ortiz, Gisela Betorz i Sònia Ortiz. A la foto falten la Isabel Soler (delegada) i l'Eva Bou i la Gemma Diaz (jugadores de l'equip infantil femení que vénen a entrenar amb nosaltres i en algun cas a jugar).

tirar...), s'adonaven que el bàsquet és un joc d'equip i que ens havíem de passar la pilota en lloc d'anar-hi totes cinc al darrere com posseïdeses...

Fem un salt d'uns quants anys i plantem-nos a la temporada passada. L'equip va jugar a la categoria cadet provincial de nivell "A", classificant-se per la fase final provincial i assolint el tercer lloc al final de la temporada. I això, essent la majoria, jugadores de primer any, amb altres paraules, que sovint jugàvem contra jugadores un any més grans que nosaltres. Jugar contra equips més grans que nosaltres ha estat una constant al llarg de totes les temporades, però personalment crec que és una de les claus del caràcter que tenim actualment. Així i jugar, sempre que fos possible, a nivell "A", malgrat que això comportés alguna temporada d'aprenentatge (ho direm

més planer: de perdre molt i guanyar poc).

A finals de la temporada passada ens vàrem plantejar com a club inscriure aquest equip a la categoria preferent. Això volia dir anar a jugar per tot Catalunya (per fer-nos una idea, de la província de Girona només el Vedruna i el GEiEG, a més de nosaltres, tenen l'equip cadet femení inscrit en aquesta categoria). Aquesta decisió s'ha d'emmarcar en una política de club: el sènior femení "A" del Club Bàsquet Quart juga aquest any a Primera Catalana, i la nostra intenció és anar formant les jugadores a un nivell òptim per poder formar part del primer equip ben aviat i mantenir, com a mínim, la categoria on estan ara.

Les pors del principi (és un salt de nivell prou important) s'han esvaït i ni nosaltres mateixos (ni un servi-